

deSingel

---

vr 25, za 26, zo 27,
ma 28, di 29 okt 2013

Rode zaal Grote podia

Robert Wilson,
Mikhail Baryshnikov, Willem Dafoe

The Old Woman

naar Daniil Charms

De voorstelling duurt ongeveer **anderhalf uur, zonder pauze**

Theater

2013-2014

Katie Mitchell, Vasco Mendonça & LOD Muziektheater
wo 11, do 12, za 14 sep 2013

Rodrigo García & La Carnicería Teatro
vr 4, za 5 okt 2013

Ivo van Hove & Toneelgroep Amsterdam
do 10, vr 11, za 12 okt 2013

Zachary Oberzan
vr 18, za 19 okt 2013

Robert Wilson, Mikhail Baryshnikov, Willem Dafoe
vr 25, za 26, zo 27, ma 28, di 29 okt 2013

Andcompany&Co.
vr 22, za 23 nov 2013

Rebekka de Wit & De Tijd
za 23, zo 24 nov 2013

Valentijn Dhaenens & Skagen
di 26, wo 27 nov 2013

Mariano Pensotti
vr 29, za 30 nov 2013

De Wit/Vielen/Ketels/Grotenhuis/Struyf/Austbo & detheatermaker
do 5, vr 6 dec 2013

Angélica Liddell & Atra Bilis Teatro
vr 13, 14 dec 2013

De Warme Winkel
do 27, vr 28 feb, za 1 mrt 2014

Josse De Pauw, Collegium Vocale Gent & Muziektheater Transparant
za 1, zo 2 mrt 2014

Romeo Castellucci & Societas Raffaello Sanzio
wo 5, do 6, vr 7, za 8, zo 9 mrt 2014

René Pollesch & Volksbühne am Rosa-Luxemburg-Platz
wo 2, do 3 apr 2014

Josse De Pauw & Jan Kuijken & Lod Muziektheater
Do 5, vr 6, za 7 jun 2014

**Robert Wilson,
Mikhail Baryshnikov, Willem Dafoe**
The Old Woman
naar Daniil Charms

regie, scenografie, lichtconcept **Robert Wilson**

met **Mikhail Baryshnikov, Willem Dafoe**

tekst **Daniil Charms**

tekstbewerking **Darryl Pinckney**

muziek **Hal Willner**

kostuums **Jacques Reynaud**

coscenograaf **Annick Lavallée-Benny**

lichtontwerp **A.J. Weissbard**

regieassistent **Lynsey Peisinger**

geluidsontwerp **Marco Olivieri**

podiumregie **Jane Rosenbaum**

technische leiding **Reinhard Bichsel**

toneelmeester **Paolo Felicetti, Chris McKee**

lichttechnicus **Marcello Lumaca**

make-up **Nathalia Leniartek**

assistent kostuums **Micol Notarianni**

assistent podiumregie **Louise Martin**

elektricien **Roberto Gelmetti, Elisa Bortolussi**

productieassistent **Julian Mommert**

productieleiding **Simona Fremder**

een project van **Baryshnikov Productions, Change Performing Arts,
The Watermill Center**

coproductie **deSingel internationale kunstcampus, Manchester
International Festival, Spoleto Festival dei 2Mondi, Théâtre de la
Ville (Parijs)/ Festival d'Automne à Paris**

uitvoerend producent **Change Performing Arts** in samenwerking met
CRT Centro Ricerche Teatrali

spreektaal **Engels, Russisch** boventiteling **Nederlands/Frans**
redactie programmaboekje **deSingel en Séverine Debecker**
foto's programmaboek **Lucie Jansch**

gelieve uw GSM uit te schakelen

De inleidingen kan u achteraf beluisteren via www.desingel.be
Selecteer hiervoor voorstelling/concert/tentoonstelling van uw keuze.

Op www.desingel.be kan u uw visie, opinie, commentaar, appreciatie, ...
betreffende het programma van deSingel met andere toeschouwers delen.
Selecteer hiervoor voorstelling/concert/tentoonstelling van uw keuze. Neemt
u deel aan dit forum, dan maakt u meteen kans om tickets te winnen.

Bij elk concert worden cd's te koop aangeboden door 't KLaverVIER,
Kasteeldreef 6, Schilde, 03 384 29 70 > www.tklavervier.be

Grand café deSingel
open alle dagen 9 > 24 uur
informatie en reserveren +32 (0)3 237 71 00
www.grandcafedesingel.be
drinkjes / hapjes / snacks / uitgebreid tafelen

The Old Woman:

een voorstelling bestaande uit twaalf scènes en een epiloog

Scène 1

Hongergedicht

Scène 2

Een oude vrouw houdt een uurwerk zonder wijzers in haar handen. De schrijver vraagt haar hoe laat het is. De oude vrouw zegt hem hoe laat het is.

Scène 3

De schrijver ontmoet zijn vriend op straat. Hij vertelt hem over vrouwen die uit het venster vallen.

Scène 4

De schrijver wil thuis aan een verhaal werken. De oude vrouw komt binnen en deelt bevelen uit. Ze zit in zijn zetel en sterft.

Scène 5

Droomgedicht 1

Scène 6

De schrijver ontmoet een jonge vrouw bij de bakker. Ze besluiten om naar zijn huis te gaan.

Scène 7

In het huis van zijn vriend. De schrijver vertelt hem over de jonge vrouw. Hij kon haar niet mee naar huis nemen omdat hij plots beseftte dat een oude vrouw dood in zijn kamer lag.

Scène 8

De schrijver komt thuis en ziet hoe de oude vrouw over de grond kruipt. Hij wil haar doden met een hamer.

Scène 9

Droomgedicht 2

Scène 10

Een nachtmerrie over de moord van de oude vrouw.

Scène 11

De schrijver stopt de oude vrouw in een valies.

Scène 12

De schrijver stapt op de trein met de valies. De valies verdwijnt.

Epiloog

Een oude vrouw houdt een uurwerk zonder wijzers in haar handen. De schrijver vraagt haar hoe laat het is. De oude vrouw zegt hem hoe laat het is.

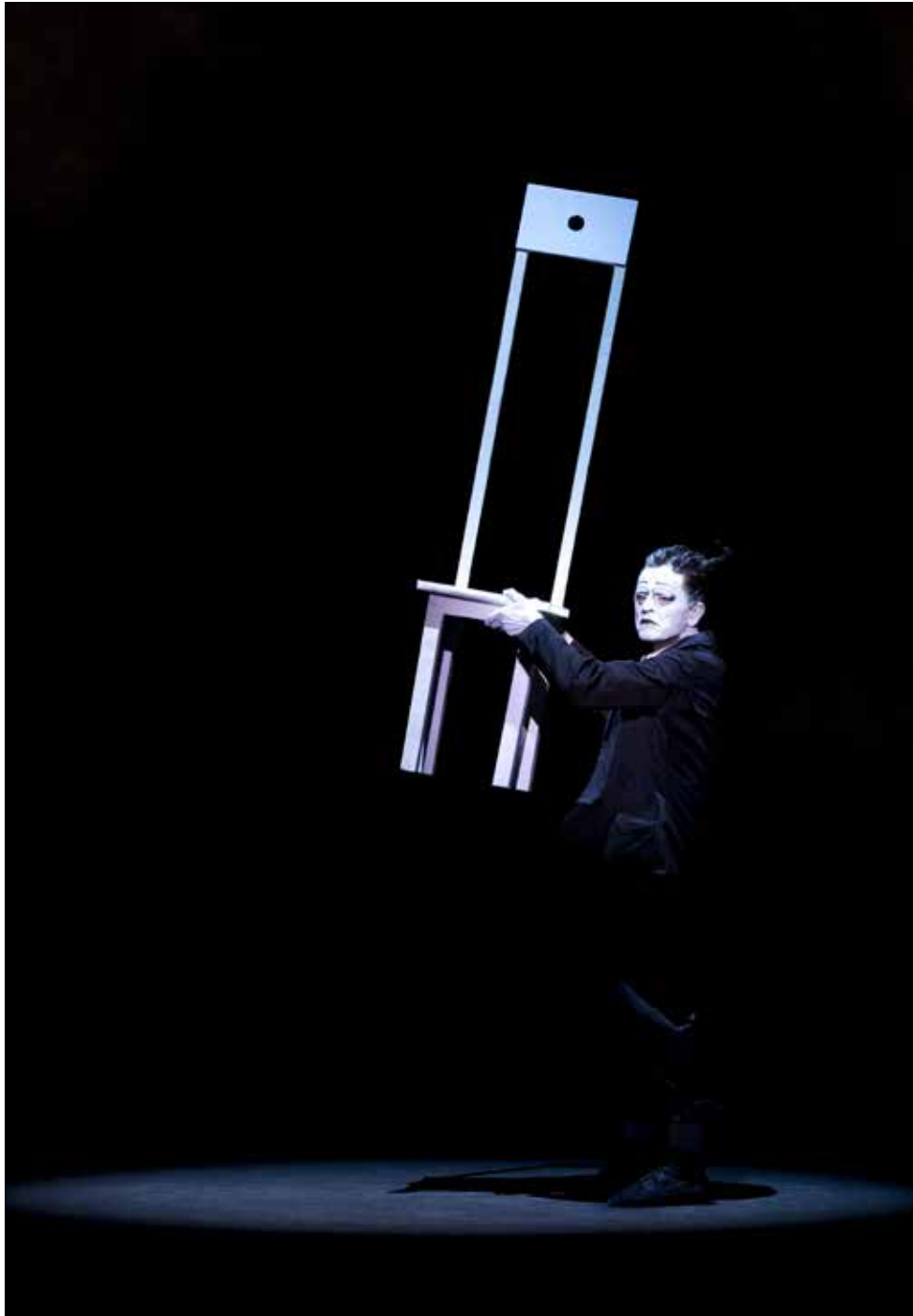

Als literair genre is de absurdistische literatuur wellicht de moeilijkste die er bestaat. De absurdistische schrijver is een koorddanser die zich tussen twee afgronden voortbeweegt: de afgrond van het zinvolle en die van de onzin. De onuitroeibare neiging van de mens om aan de dingen zin te geven kan de schrijver parten spelen – er zou plotseling onder zijn pen iets kunnen ontstaan, waar een ‘diepere’ zin onder verborgen ligt en dan ontpopt het genre zich eensklaps als een soort parabel, als ouderwets symbolisme. Aan de ander kant is het genre van het absurde evenmin ‘onzin’. Op onzin is geen enkele reactie mogelijk, verstandelijk noch emotioneel. De absurdistische literatuur wil geen onzin voortbrengen, maar streeft naar een directe uitbeelding van de chaos die wij zijn en die wij maken, met ieder wegschuiven van zingeving in de ervaringen loskomen, het liefst in de vorm van een schok van verbazing, van het ondergaan van een ‘Aha!-Erlebnis’.

Bron: **Charles B. Timmer, Bam en ander proza. Russische miniaturen,** Uitg. Van Oorschot, Amsterdam, 1978, pp. 194 en 195

The Old Woman: samenwerking tussen drie grootheden

Robert Wilson:

Jaren geleden al maakten Misha (Baryshnikov) en ik plannen om samen iets te maken. Het idee was om een Russische tekst te gebruiken. Een paar jaar geleden suggereerde Wolfgang Wiens ons 'De Oude Vrouw'. Geen van ons kende het werk van Daniil Charms, maar eens we het gelezen hadden, zagen we het idee wel zitten. Ik dacht dat Darryl Pinckney de uitgelezen man zou zijn om het te bewerken. Darryl is een vriend, al jaren artistiek medewerker, en hij kent mijn werk heel goed. Hij wilde het doen, en in minder dan drie maanden kreeg ik een eerste vertaling en een theaterbewerking. Change Performing Arts en Baryshnikov Productions gaven hun akkoord om het werk te produceren en Manchester International Festival gaf de opdracht en produceerde, in coproductie met het Spoleto Festival in Italië, het Théâtre de la Ville/Festival d'Automne in Parijs én deSingel.

In de zomer van 2012 hielden we een workshop van enkele dagen in het Watermill Center om na te gaan in welke richting de productie zich zou ontwikkelen en om mijn werkwijze af te toetsen aan die van Misha. In de lente van dit jaar begonnen we dan met de repetities in Spoleto, zonder enig vooropgezet plan. Ik had nog niet beslist wie welke tekst zou zeggen, of zelfs hoe het decor er zou uitzien. Ik begon het stuk te verknippen in termen van licht, decor en beweging, en stilaan begon ik tekst toe te voegen. Ik werkte tegelijkertijd met alle elementen. Normaal begin ik eerst met het licht en dan met beweging. Tekst en klank voeg ik later toe. Ik ontwerp een scène, dan ga ik naar de volgende, en ik ga na hoe die onderling verschillen. Wanneer ik tenslotte een schets van het hele werk heb, keer ik terug naar het begin, breng ik veranderingen aan en voeg ik details toe. Tenslotte werk ik met make-up en kostuums, en bepaal ik de opbouw van tijd en ruimte. Vaak verwissel ik dingen tot de onderdelen elkaar ondersteunen of complementeren. Omdat er geen eenduidig verhaal is, krijgt eenieder een zekere vrijheid om te construeren of te deconstrueren.

Ik heb deze twee acteurs gekozen, Misha en Willem, omdat ik denk dat ze met hun verschillende persoonlijkheden elkaar aanvullen. Ik zie ze beiden als één: de schrijver. En in de loop van het stuk wisselen ze om: A wordt B, en B wordt A, omdat A en B één zijn, niet twee.

Willem Dafoe:

Onlangs hoorde ik Bob Wilson zeggen dat er iets is dat hij doorheen de jaren heeft geleerd: de repetitieruimte binnen te gaan zonder ideeën, met een witboek. Veeleer dan te proberen te doen wat in zijn hoofd zit, verkiest hij te zien wat in de ruimte aanwezig is, naar de muziek te luisteren, met de ruimte, het licht en de theatrale elementen te spelen, een structuur te creëren voor de acteurs. Zo verfijnd als zijn theater is, is er niets pedants aan zijn benadering.

Toen Bob 'De Oude Vrouw' voorstelde, wist ik dat ik zou samenspelen met de legendarische Mikhail Baryshnikov (die ik als jonge kerel al bewonderde), maar het was me nog niet heel duidelijk welk personage ik zou spelen. De tekst was simpelweg verdeeld tussen twee sprekers, 'A' en 'B'. Ik vroeg Bob wie 'A' was en wie 'B', en hij zei dat hij dat nog niet wist.

In het begin van 'The Life and Death of Marina Abramovic' bestond een gelijkaardige ambiguïteit over wat mijn rol of functie zou zijn. Op het eind was het zo inspirerend, en hield ik zo van het werken met Bob dat ik zo laaiend was om de sprong te wagen en mee te werken aan 'De Oude Vrouw'.

Een nieuw werk creëren houdt altijd een mysterie in. Zoals Bob zegt: "Als je weet wat het is, waarom zou je het dan nog doen?"

Mikhail Baryshnikov:

Werken met Bob Wilson is geen gemakkelijke opdracht. Het repetitieproces is intens en veeleisend. Het vraagt een veelzijdigheid die ik nooit voordien had moeten aanboren. Eén moment ben je een stille filmacteur, daarop een vaudevilleartiest, en daarna een no-theateracteur. Dit alles als toevoeging aan Bobs nauwgezette scenografie en belichting. Die is enerzijds beperkend, maar uiteindelijk geeft hij zijn performers de vrijheid om de extremen te vinden die hij zoekt.

Uiteraard maakte Willem Dafoe, een ongelooflijk talentvol en veelzijdig acteur, het voor mij makkelijker om Bobs haast picturale benadering te decoderen in het creatieve proces. Hij werkte voordien met Bob en hij leerde me veel over wat het betekent een zeker geduld te hebben.

Ik denk dat 'De Oude Vrouw' van Daniil Charms een prachtig stuk absurdistische literatuur is. In de handen van Bob Wilson en zijn creatieve team, samen met een uitmuntend collega (ik ben geluksvogel in deze mix), hebben we alleen nog nood aan het publiek. Dan zullen we zien wat het resultaat is.

Bron: **Programmabrochure Manchester International Festival** (vertaling Frans Redant)

Alleen nonsens. De absurde wereld van Daniil Charms

door Tony Wood

Een man slaat een andere man de hersens in met een komkommer. Een nieuwsgierige oude vrouw leunt te ver uit het raam, stort naar beneden en spat uiteen. Een man Kaloegin genaamd wordt ongezond bevonden, in twee geplooid en weggegooid met het afval.

We bevinden ons in de wereld van Daniil Charms (1905-1942), wellicht Ruslands grootste komische auteur van de twintigste eeuw. Tijdens de duistere periode van het Stalinisme was hij de schepper van de absurde, soms verbijsterende en vaak gewelddadige verhalen waarvoor hij nu het meest bekend is. Toch wordt hij dikwijls vergeleken met Beckett, Kafka of Ionesco. Het werk van Charms bezit een heel eigen zwarte humor. De lach die het ontlokt heeft vaak een ondertoon van vrees en angst – een dubbel gevoel dat mag verklaren waarom tijdens zijn leven veel werk van hem nooit gepubliceerd kon worden.

In 1905 in Sint-Petersburg geboren als Daniil Jovatsjev, nam hij in 1924 het pseudoniem 'Charms' aan, spelend met de gelijkenis tussen de Engelse woorden 'harm' (schade) en 'charm' (charme). Als anglofiel mag hij ook schatplichtig genoemd worden aan Sherlock Holmes. In het midden van de jaren twintig vervoegde hij de bruisende avant-garde in wat nu de USSR was geworden. Hij was medestichter van een literaire beweging, het Collectief voor Reële Kunst genaamd (in het Russisch afgekort als OBERIU). Het stichtingsmanifest werd geproclameerd in januari 1928, met een pijprokende Charms die bovenop een kast poëzie declameerde. Dergelijke radicale experimenten waren schering en inslag in de vroege jaren '20, maar tegen het eind van de decade kwamen de meer conventionele vormen en genres terug aan de macht, en kregen de oudgedienden van het OBERIU af te rekenen met vijandigheid vanwege bureaucratie en publiek. De beweging werd ontbonden in 1931. In de loop van dat jaar werd Charms gearresteerd en ervan beschuldigd "het volk af te houden van de opbouw van het socialisme". Na een korte verbanning keerde hij in het najaar van 1932 terug naar Leningrad.

De laatste tien jaar van zijn leven knoopte Charms de eindjes aan elkaar met schrijven voor de Staatsuitgeverij van Kinderboeken – hoewel hij als toppunt van ironie kinderen verafschuwde. Zijn nonsensicale versjes en ludieke gedichtjes, waaronder 'Ivan Ivanitsj Samowar' en

'Een miljoen', golden in Rusland gedurende tientallen jaren als zijn beste werk, omdat tot in de jaren '80 van hem bijna niets anders in druk verscheen. De dagboeken van Charms uit de jaren '30 getuigen van paranoia en hulpeloosheid, maar ook van periodes van hongersnood. Het was tijdens deze harde jaren dat hij de typische, fragmentarische prozavorm ontwikkelde die hij 'sloetsjai' noemde – evenement, incident, gebeuren. In veel van deze korte teksten worden bizarre, onverklaarde gebeurtenissen luchtig verteld, zonder dat er enige context aan gegeven wordt. "Op een dag", wordt ons verhaald, "propte Orlov zich vol met erwtenpuree en ging hij dood. Toen Krylov het nieuws vernam, ging hij ook dood. En Spiridonov ging uit eigen beweging dood. En de vrouw van Spiridonov viel van de kast en ging ook dood". Soms is de Russische literaire traditie het mikpunt van Charms' humor: "Poesjkin had vier zoons en allemaal waren het idioten. Één kon zelfs niet op een stoel zitten, en viel er telkens van af. Maar Poesjkin zelf was tamelijk slecht in het zitten op een stoel". Maar vaak is wat Charms beschrijft de alledaagse realiteit van het Rusland van de jaren dertig, zij het hilarisch verdraaid: de lange wachtrijen voor voedsel, de alomheersende bureaucratie, de voortdurende kans op geweld.

Het in 1939 geschreven 'De Oude Vrouw' is tegelijk een uitgebreide versie van Charms' prozafragment en een ontwikkeling ervan, waarbij de zwarte komedie van het 'sloetsjai' gecombineerd wordt met de spirituele motieven die begonnen op te duiken in zijn latere geschriften. Maar hoe dan ook, in de wereld van Charms wordt het idee van religieuze redding het voorwerp van nerveus gelach: de verteller van 'The Old Woman' wil een verhaal schrijven "over een hedendaagse wonderdoener die geen wonderen doet". Hij raakt niet verder dan de eerste zin voor hij ontspoorde, hoewel het niet duidelijk is of de gecompliceerde en verwarrende gebeurtenissen die hij beschrijft, te wijten zijn aan zijn eigen waanzin of aan die van de wereld.

Het werk van Charms speelt voortdurend in op deze ambiguïteit, die we niet alleen kunnen zien als bron van komedie, maar ook als verdedigingsmechanisme tegen een krankzinnige, grillige realiteit: "Mij interesseert alleen onzin", schreef Charms eind 1937, wanneer de golf van arrestaties door de geheime politie en de executies hun hoogtepunt bereikten. In augustus 1941 werd Charms voor de tweede maal opgepakt door de geheime politie. Hij veinsde geestesziekte om de goelag te ontlopen, maar overleed in 1942 op zijn zesendertigste in de ziekenboeg van de gevangenis, tijdens het beleg van Leningrad.

Bron: **Programmabrochure Manchester International Festival** (vertaling Frans Redant)

ROBERT WILSON (1941, Waco, Texas) is theaterregisseur, beeldend kunstenaar en videokunstenaar. Na zijn studie bedrijfskunde aan de University of Texas trok Wilson in 1963 naar New York, waar hij architectuur en schilderkunst studeerde. In 1968 richtte hij zijn eerste experimentele theatergezelschap op, de Byrd Hoffman School of Byrds. In de jaren zeventig ging hij zich ook toeleggen op opera. In 1975 maakte hij samen met componist Philip Glass 'Einstein on the Beach', een radicaal vernieuwende opera waarmee beiden hun faam als kunstenaar vestigden. Zijn theaterwerk kenmerkt zich door een sobere stijl, sublieme belichting en vaak traag voortschrijdende scènes. Sommige van zijn debuutstukken kenmerken zich door een enorme schaalvergroting in tijd en ruimte. 'The Life and Times of Joseph Stalin' (1973) duurde bijvoorbeeld twaalf uur; 'KA MOUNTain and GUARDenia Terrace' (1972) werd boven op een berg in Iran uitgevoerd en duurde zeven dagen. Robert Wilson was meermaals in deSingel te gast. Recent nog, in juni 2012, met 'The Life and Death of Marina Abramovic', een voorstelling met en over deze performancekunstenaars. Robert Wilson is vele malen bekroond. Voor zijn werk als theatermaker ontving hij onder meer een Obie Award en de Premio Europa. Voor zijn sculpturen ontving hij de Gouden leeuw op de Biënnale van Venetië. Wilson kreeg de Franse onderscheiding van 'Commandeur des arts et lettres'. Robert Wilson is de oprichter van het Watermill Center, een interdisciplinair laboratorium voor de kunsten, dat in 2006 zijn deuren opende op Long Island, New York. Het centrum geeft jonge, opkomende kunstenaars de ruimte en de middelen om nieuwe ideeën te ontwikkelen op het gebied van de experimentele podiumkunsten. Of, zoals Wilson zegt, "om te doen wat niemand anders doet".

MIKHAIL BARYSHNIKOV, geboren in 1948 in Riga (Letland), begon ballet te studeren op zijn negende. Later trok hij naar Leningrad, waar hij opklom tot principal van het Kirov Ballet in 1969. Hij verliet de Sovjet-Unie in 1974 en kwam in Amerika terecht waar hij lid werd van het New York City Ballet waar hij werkte met George Balanchine en Jerome Robbins. In 1980 werd hij artistiek directeur van het American Ballet Theatre waarin hij een nieuwe generatie dansers en choreografen opleidde. In 1990 was hij samen met Mark Morris de oprichter van het White Oak Dance Project, bedoeld om het repertoire en de zichtbaarheid van de Amerikaanse hedendaagse dans te ondersteunen. In het theater speelde hij op en off-Broadway onder meer in 'Metamorphosis' (Tony nominatie en Drama Desk Award), in New York Theatre Workshop met 'Beckett Short's' en op het Lincoln Center Festival met 'In Paris'. Zijn werk in film en televisie houdt onder meer in 'The Turning Point' (Oscar nominatie), 'White Nights' en verscheidene televisieshows waaronder drie specials die een Emmy Award wonnen. In 2005 opende hij het Baryshnikov Arts Center (BAC), een creatieve plek voor locale en internationale artiesten. In 2010 kreeg hij de titel van Officier van het Franse erelegioen.

WILLEM DAFEO is één van de oprichters van het New Yorkse theatercollectief The Wooster Group, waaraan hij actief verbonden was tussen 1977 en 2005. Hij werkte in 2010 voor het eerst samen met Robert Wilson in 'Voom', een serie video-portretten die Wilson maakte voor het Amerikaanse videokunst-kanaal LAB HD. Daarop volgde in 2011 een tweede samenwerking voor 'The Life and Death of Marina Abramovic'. Hij stond ook op het toneel met het Ontological-Hysteric Theatre van Richard Foreman in 'Miss Universal Happiness' (1985) en 'The Idiot Savant' (2009). Willem Dafoe heeft in meer dan tachtig films gespeeld, in Hollywoodproducties (oa. Spider-Man, Mississippi Burning, The Last Temptation Of Christ, The English Patient) en in onafhankelijke cinema in en buiten de Verenigde Staten (zoals Auto Focus, Wild At Heart, Boondock Saints, Dust of Time, The Antichrist). Hij werd twee keer genomineerd voor een Oscar voor beste acteur in een bijrol, voor 'Platoon' en 'Shadow of the Vampire'. In 2009 was Dafoe te zien in 'My Son, My Son, What Have Ye Done' van Werner Herzog. In 2010 speelde hij in 'A Woman', geregisseerd door zijn vrouw Giada Colagrande, en dit jaar in 'John Carter' van Andrew Stanton.

THE WATERMILL CENTER

Watermill is een laboratorium voor performance, opgericht door Robert Wilson met de bedoeling een unieke omgeving te scheppen waar jonge en opkomende kunstenaars uit de hele wereld nieuwe ideeën kunnen verkennen. Watermill haalt zijn inspiratie uit alle kunsten en culturen, evenals uit de sociale wetenschappen en de mens- en natuurwetenschappen. De kern van Watermill is dat een wereldwijde gemeenschap van kunstenaars daar het samenleven en samenwerken te midden van de uitgebreide kunstcollectie en objecten kan ervaren. Watermill wil een toevluchtsoord zijn voor een volgende generatie kunstenaars door hun werk te ondersteunen via een netwerk van internationale organisaties die ruimte bieden aan nieuwe interdisciplinaire benaderingen. Veel vooraanstaande kunstenaars vanuit de hele wereld hebben meegewerkt aan de programma's van Watermill, onder wie Trisha Brown, David Byrne, Lucinda Childs, Philip Glass, Isabelle Huppert, Jeanne Moreau, Lou Reed, Miranda Richardson, Dominique Sanda, Susan Sontag en Robert Wilson zelf. Wereldwijd hebben theaters en musea tientallen projecten geprogrammeerd die oorspronkelijk in het Watermill Center werden ontwikkeld. In de woorden van Jessye Norman: "Voor wie zijn plek wil vinden in de kunstwereld, is Watermill het beste idee sinds Pierre Boulez in Parijs het IRCAM opzette. Robert Wilsons unieke talent en enthousiasme vormen het sterke fundament voor een nieuwe visie op het maken en uitvoeren van alles wat we theater noemen, en wel door alle kunstvormen in een fris perspectief te combineren." De Byrd Hoffman Water Mill Foundation bestuurt het centrum en coördineert het artistiek programma. Daarnaast heeft het Centrum een samenwerkingsnetwerk opgebouwd met zowel verwante instellingen in de omgeving als internationale culturele en educatieve instellingen. De artistieke programma's worden gefinancierd door de welwillende steun van individuen, stichtingen, corporaties en staatsinstellingen. De nieuwe faciliteiten van The Watermill Center werden in juli 2006 in gebruik genomen. Sinds de feestelijke opening daarvan biedt The Watermill Center het hele jaar door een breed scala aan programma's en activiteiten. Voor het welbekende International Summer Arts Program nodigt Wilson 60 tot 80 kunstenaars uit afkomstig uit zo'n 25 landen (48 verschillende landen tot nu toe) voor een intensieve creatieve verkenning van 4 à 5 weken. Er zijn dagelijkse workshops met Mr. Wilson en zijn medewerkers, gebaseerd op nieuwe projecten die zij in alle kunstdisciplines ontwikkelen. Deelnemers ontwikkelen onder leiding van Wilson ook hun eigen werk. Een reeks lezingen completeert het ambitieuze programma. De missie van het centrum is om jonge opkomende kunstenaars tijd en ruimte te geven om nieuw oorspronkelijk werk te maken in alle artistieke en aanverwante disciplines en hen een netwerk te bieden van geassocieerde instellingen, kunstenaars en alumni teneinde hen te ondersteunen in hun artistieke en professionele ontwikkeling. Voor de programma's in het voorjaar en het najaar, die plaatsvinden van september tot juni, selecteert een comité van vooraanstaande beoefenaars van kunst en menswetenschappen – onder wie Wilson, Marina Abramovic, Alanna Heiss, Albert Maysles, Gerard Mortier, John Rockwell, Jonathan Safran Foer, Richard Sennett, Nike Wagner en anderen – zón 15 groepen, individuele kunstenaars en wetenschappers voor workshops waarin zij eigen werk maken. Daarnaast organiseert het centrum educatieve programma's voor scholen en andere instellingen en publieke evenementen als open repetities, lezingen, seminars en symposia, alsmede rondleidingen door het gebouw en over het terrein. De in London woonachtige performance- en videokunstenaar Daria Martin schrijft over haar ervaringen in Watermill: "We werden aangemoedigd om wanneer we maar wilden naar eigen goeddunken de ruimte te gebruiken ... We konden ook vrijelijk rondwalen door Wilsons ongelooflijke collectie objecten, ongehinderd door afschermd glas e.d. Deze beelden voegen een uitdagend weefsel toe aan gedachten en werk ... De vredige rust hier is puur goud. Je kunt je eigen gedachten voorbij zien drijven zoals in een meditatie ..." Aanmelden voor de workshops Robert Wilson in het zomerprogramma of voor de voor- of najaarscursussen is mogelijk via de website watermillcenter.org. Meer informatie via The Watermill Center (631.726.4628 or info@watermillcenter.org). 11 of info@watermillcenter.org of TJ Witham, Communicatie Manager in New York (212.253.7484 ext. 22 or tj.witham@watermillcenter.org)

COPRODUCENTEN

Baryshnikov Productions

Baryshnikov Productions (BPI) is opgericht om de uiteenlopende stemmen van vernieuwende regisseurs, choreografen en kunstenaars op de meest gerespecteerde podia in de wereld te brengen. Onder deze koepel, produceerde en tourde BPI 'The White Oak Dance Project (1990-2002)', 'Forbidden Christmas or The Doctor and the Patient (2004-2006)', 'Beckett Shorts (2007)' en 'In Paris (2010-2012)'. Lopende projecten zijn 'Man in a Case' en 'The Old Woman'.

Change Performing Arts

Change Performing Arts is een onafhankelijk productiehuis gebaseerd in Milaan en wereldwijd actief in het domein van live voorstellingen en beeldende kunst, inclusief installaties, tentoonstellingen en culturele evenementen. Voortdurend spant deze structuur zich in om nieuwe relaties aan te gaan met gevestigde en jonge kunstenaars. En onderzoekt en moedigt de manier aan waarop verschillende kunstvormen gecombineerd kunnen worden om zo nieuwe en originele uitdrukkingmiddelen te vormen door uitdagende evenementen van de hoogste kwaliteit te realiseren.

PARTNERS VAN DESINGEL BIJ DE COPRODUCTIE VAN 'THE OLD WOMAN'.

Manchester International Festival

Het Manchester International Festival is een internationaal groots opgezet festival voor oorspronkelijk nieuw werk en speciale evenementen. Het vindt elke twee jaar plaats in Manchester, UK. Het festival – dat in 2007 zijn eerste editie beleefde en van meet af aan gestalte kreeg door de kunstenaars zelf – verstrekt opdrachten en presenteert nieuw werk in het spectrum van podiumkunsten, beeldende kunst en populaire cultuur. Enkele hoogtepunten uit de eerste drie festivals waren de Chinese opera 'Monkey: Journey to the West', het groepskunstevenement 'Il Tempo dei Postino', 'It Felt Like a Kiss' van Punchdrunk en Adam Curtis, de nieuwe ruimte voor de muziek van Bach ontworpen door Zaha Hadid Architects, de live show 'Biophilia' van Björk en Robert Wilsons 'The Life and Death of Marina Abramovic' en 'The Old Woman'

Spoletto Festival dei 2Mondi

Spoletto Festival dei 2Mondi is een muziek- en operafestival dat elk jaar plaatsvindt in Spoleto (Italië) van juni tot begin juli, sinds het werd opgericht door componist Gian Carlo Menotti in 1958. Het presenteert een breed scala van concerten, opera's, dans- en theateervoorstellingen, beeldende kunst en rondetafelgesprekken over wetenschap. Onlangs nieuw leven ingeblazen door de nieuwe artistieke directeur, Giorgio Ferrara, is dit het meest prominente zomerfestival in Italië dat internationale projecten produceert en presenteert.

Théâtre de la Ville / Festival d'Automne à Paris

Théâtre de la Ville legt zich toe op culturen van de wereld en zijn artistieke resultaten in theater, dans en muziek. Sinds 2008 onder de leiding van Emmanuel Demarcy-Mota, heeft het een ruim aanbod voor jonge mensen, met ondermeer een nieuw festival (Chantiers d'Europe) gewijd aan jonge artiesten, startte met een internationale wedstrijd (Danse Elargie) en bouwde een netwerk uit van locale, nationale en internationale partners. Haar doel is het promoten van de idee van een groot publiektheater met een multi-artistieke en internationale dimensie – een groot wereldtheater.

nog theater in deSingel

ACT

Festival theater & performance

vr 22 nov > vr 6 dec 2013

€14 (basis) | €12 (-25/65+) | €8 (-19 jaar)

deSingel

Internationale Kunstcampus

---

architectuur

theater

dans

muziek

---

www.desingel.be

t+32 (0)3 248 28 28

Desguinlei 25

B-2018 Antwerpen

 deSingelArtCity

deSingel is een kunstinstelling van de Vlaamse Gemeenschap en geniet de steun van de Provincie en de Stad Antwerpen.

mediasponsors

